

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Temmuz 2011 • No:40

Sosyal Hak Gasplarına, Emeklilik Yaşının Uzatılmasına, Düşük Ücretlere ve Uzatılan İş Saatlerine Karşı

Dünyada İşçi Mücadelesi Yükseliyor!

Sermaye sınıfının ve onun hükümetinin saldırılarını durdurmanın tek yolu, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Son yıllarda dünyada olduğu gibi Türkiye’de de artan direnişler, grevler, eylemler işçi sınıfının kendine güven duymasına, mücadelede bir adım daha öne çıkmasını sağlayacaktır. Bu mücadelelerin birleştirilmesi, yaygınlaşması ve kararlı bir hal alması için tüm işçilere büyük görevler düşüyor.

devamı arka sayfada

Sosyal hak gasplarına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, düşük ücretlere ve uzatılan iş saatlerine karşı tüm dünyada işçiler mücadele veriyorlar. Sri Lanka'dan Yunanistan'a, ABD'den Güney Afrika'ya kadar işçiler patronların saldırılarına geçit vermemek için direniyorlar. Komşumuz Yunanistan'da işçi kardeşlerimiz peş peşe genel grevler yaparak hayatı durduruyorlar.

Avrupa Birliği ülkeleri başta olmak üzere sermaye sahipleri işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kazanımlarına acımasızca saldırıyor. Emeklilik yaşı yükseltiliyor, sağlık, eğitim ve ulaşım pahalı hale getiriliyor. Düşük ücretler yaygınlaşıyor, vergi yükü artıyor. İşgünü uzuyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor.

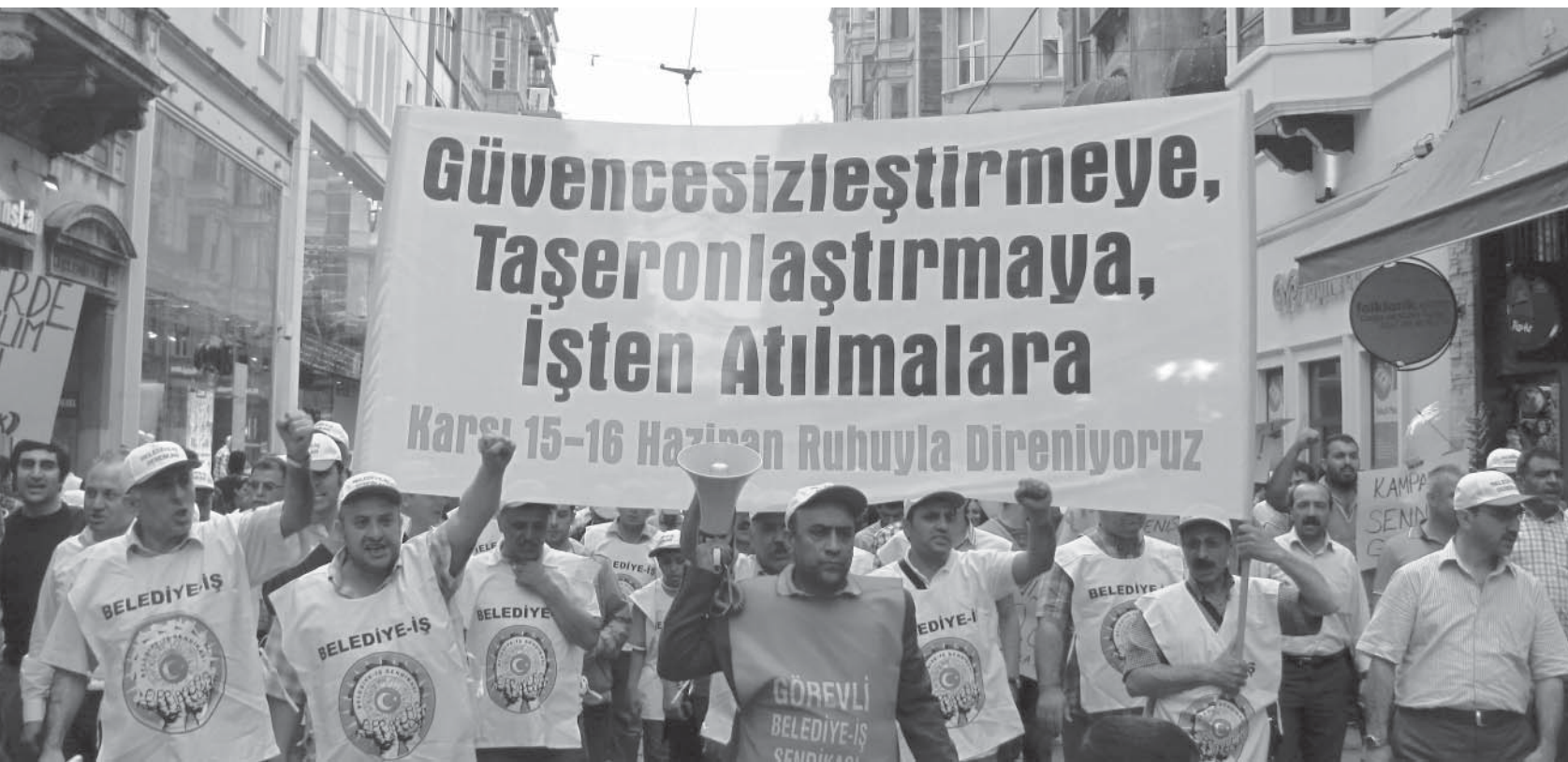
Siyahı, beyazı, doğulusu, batılısı, dini, dili, ırkı ne olursa olsun bütün dünyada işçi sınıfı benzer saldırılarla karşı karşıya. Fakat işçiler bu saldırıları mücadeleyle yanıtlıyorlar. İşçi sınıfı sermaye hükümetlerinin yıkım politikalarına karşı, protesto eylemlerine atılmaktan, dişe diş mücadele etmekten korkmuyor. Yunanistan işçi sınıfının aylardır sürdürdüğü eylemler, saldırılara kolay kolay boyun eğmeyeceğini gösteriyor. Yunan patronları iflaslarının, borçlarının, rekabette geri kalmalarının bütün faturasını işçilere yüklemek istiyorlar. 15'in üzerinde genel grev yapan, üretimi durduran, meydanlara çıkan ve parlamento binasını saran işçi sınıfı, "kemer sıkma" programlarını kabul etmeyeceğini haykırdı, haykırıyor. İrlanda, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde de benzer eylemler ve çatışmalar yaşanıyor. Göçmen işçiler ABD ve AB içinde ırkçı, milliyetçi politikalara karşı gösteriler düzenliyorlar. Kadın işçiler düşük ücrete, işten atılmalara karşı meydanlara çıkıyorlar. Genç işçiler dünya çapında gerçekleşen eylemlerde aileleriyle birlikte öne atılıyorlar. Öğrenciler boykotlar örgütleyerek eğitim alanındaki bütçe kesintilerine karşı çıkıyorlar.

Tunus ve Mısır'da günlerce direnen halk, onlarca

yıllık diktatörleri tahtından etti. İsyen dalgasını yükselten Arap halklarının mücadeleleri diktatörleri devirdi ama sömürü düzeniyle mücadele devam ediyor. Diktatörleri deviren işçi-emekçi kitleler şimdilik yeni bir anayasa ve demokratik bir düzen istiyor. Mısırlı işçi kitleler Mübarek'in yerine geçen Askeri Yüksek Konsey'e karşı da mücadele ediyorlar. İşçi sınıfı taleplerinin karşılanması için grevler yapıyor, Tahrir Meydanı işçilerin ayak sesleriyle inliyor. Arap işçi sınıfıyla dayanışmayı yükseltmeliyiz.

Dünya işçi sınıfının önünde dayanışma ve mücadelelerle dolu yeni bir dönem açılmaktadır. Türkiye işçi sınıfının kaderi bu mücadelelerden ayrı değildir. Seçimlerin ardından sermaye sınıfı işçi sınıfının elinde kalan son haklara saldırmaktan geri durmayacak. AKP hükümeti patronlar lehine yeni iş yasaları çıkartmak istiyor, bölgesel asgari ücreti devreye sokmak istiyor, kıdem tazminatını gasp ederek patronların işçi sınıfını daha fazla sömürmesinin önünü açmak istiyor. AKP, kıdem tazminatlarının kaldırılacağını hükümet programına da koymuş bulunuyor. Hükümet programında "işletmelerin üzerinde ödeme baskısı oluşturan" biçiminde tanımlanan kıdem tazminatları bir fona devredilmek isteniyor. Böylece işçiler işten atıldıklarında doğrudan kıdem tazminatı alamayacaklar. Kıdem tazminatı alabilmek belirli koşulların yerine getirilmesine bağlı olacak. Oluşturulacak bu fon, aynı İşsizlik Sigortası Fonu gibi patronlara peşkeş çekilmek isteniyor.

Sermaye sınıfının ve onun hükümetinin saldırılarını durdurmanın tek yolu, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Son yıllarda dünyada olduğu gibi Türkiye'de de artan direnişler, grevler, eylemler işçi sınıfının kendine güven duymasına, mücadelede bir adım daha öne çıkmasını sağlayacaktır. Bu mücadelelerin birleştirilmesi, yaygınlaşması ve kararlı bir hal alması için tüm işçilere büyük görevler düşüyor. ■

İşyeri Temsilcileri İşçilerin Temsilcileri Olmalıdır!

Sendikalı işyeri sayısı her geçen gün azalıyor. Buna paralel olarak da işçi sınıfının kazanılmış hakları patronlar tarafından bir bir geri alınıyor. İşçi sınıfının örgütlü gücünü temsil etmesi gereken sendikalar, buna karşı gerektiği ölçüde tepki göstermiyorlar. Bunun en önemli nedeni sendikaların tepesine çöreklenen sendika bürokratlarıdır. Sendikaları adeta kendi işyeri gibi gören ve kendi koltuklarını koruma sevdasına düşen bürokrat sendikacılar, mücadeleci sendikal anlayıştan yan çizerek, uzlaşmacı sendikal anlayışı yaygınlaştırmaktalar. Sendika bürokratları, bu uzlaşmacı tutumun işyerlerinde de kök salmasına neden oluyorlar. Örneğin, işyerlerinde işçilerin temsilcisi olması gereken işyeri temsilcilerinin büyük bir bölümü, tıpkı bürokrat sendikacılar gibi uzlaşmacı bir anlayışla hareket ediyorlar. Adı işçi temsilcisi olan bu kişiler, birçok işyerinde baş gösteren sorunlar karşısında işçilerden yana değil, patronlardan yana tutum alıyorlar. İşçiler sendikal olmalarına rağmen gerçekte örgütlü olmadıkları için, daha doğrusu örgütlülük kağıt üzerinde kaldığı için işyeri temsilcileri ve sendika yönetimlerine müdahale edemiyorlar.

Bu durum elbette biz işçileri sendikalarımıza küstürmemeli. Gerçekleri acı da olsa tüm boyutuyla bilmeli ve kavramalıyız ki çözüm üretebilelim. Sendikalarımızı kendi kişisel menfaatleri temelinde kullanan sendika yönetimlerinden temizlemek için, tabanda örgütlülüğümüzü güçlendirmekten başka bir yol yok! İşçilerin söz, yetki ve karar hakkına sahip olmasıyla sendikalarımız gerçek anlamda güçlenecektir. Bu nedenle işyeri temsilciliği ve işyeri örgütlülüğü çok önemlidir. Tüm işyeri temsilcileri işçilerin oyuyla seçilmeli, onların kararları doğrultusunda hareket etmeli, görevlerini yerine getirmedikleri takdirde işçiler tarafından görevlerinden alınmalıdırlar. Görevini işçilerden yana yapmayan işyeri temsilcisi ya da sendika yöneticisi görev süresi bitmeden görevden el çektilerilebilmelidir. Ancak işçiler tabanda örgütlü olmadıkları müddetçe bu gerçekleşemez.

Diğer taraftan yasalar da işçilerin işyerlerinde söz hakkını engelliyor. Örneğin, işyeri temsilcilerini sendika yönetimlerinin atamasını dayatıyor yasalar. Bu durumda, patronla arasını bozmak istemeyen ve işyerinde kendi denetimini kurmak isteyen bürokratlaşmış sendikacılar, işçilerden yana olmayan kimseleri işyeri temsilcisi olarak atamaktalar. Kimi sendikalar ise işçiler temsilciyi seçtikten sonra atıyor. Fakat aslında burada da durum değişmiyor. Sendika yönetimleri kendi adamlarını işçilerin önüne

aday olarak sürerken, mücadeleci olan işçilerin de önünü kesiyor ve hatta işçileri tehdit ederek onlara oy vermelerini engellemiş oluyorlar.

Patronların yapacağı saldırılara karşı örgütlü bir güç oluşturmak, işyerinde sendikanın güçlü olmasına bağlıdır. İşten atmalara, hak gasplarına örgütlü bir tepki verebilmek mücadele bilincinin yükseltilmesini gerektirir. İşyeri temsilcilerinin görevi işçilerin örgütlülüğünün gelişmesi, işçiler arasındaki dayanışmanın güçlenmesi ve patronlar karşısında bilinçli bir şekilde durmaları için çalışmaktır.

İşyeri temsilcileri işçilerin sorunlarını, görüşlerini, talep ve istemlerini sendikaya taşır. Fakat uzlaşmacı sendikacılık anlayışının geldiği noktada, birçok işyerinde temsilciler işveren temsilcisi gibi davranmaktadırlar. Fabrikadan işçi çıkarılacağına ya da ihtar verileceğine işyeri temsilcileri karar vererek personel müdürlerinin görevini üstlenmektedirler. Bir dönem işyeri temsilcisi yapan kişilerin emekli olduktan sonra patronun personel müdürü olduğuna dair birçok örnek vardır. Böyleleri asla işçilerin çıkarını savunamaz, onların derdi işçilerin üzerinden kendi küçük çıkarlarını savunmaktadır.

Sendikaların tepesine kurulan, işçilerden kopan ve kendi çıkarları için çalışan bürokratlar, daha sonra bunun mükâfatını milletvekili olarak alıyorlar. Sendika başkanları, şube başkanları ve hatta temsilciler de bir zamanlar kendilerinin yerinde olan ama vekil seçilmeyi başaran konfederasyon başkanlarına özeniyorlar. Bu nedenle bürokrat sendikacılar geleceklelerini ve menfaatlerini düşündükleri için patronlarla iyi geçiniyorlar ve işçiler işten atıldığında onlara sahip çıkmıyorlar. Hatta bu işbirlikçiler, kendileri için tehdit olabilecek mücadeleci işçileri de patronlarla anlaşarak işten atıyorlar. Ancak bu işbirlikçiler sanmasınlar ki devran böyle gidecek. Tabanda örgütlülüklerini güçlendiren işçiler, sendikaların tepesine çöreklenmiş bürokrat sendikacıları eninde sonunda sendikalardan def edecekler.

Sendikalarımızı bürokrasiden, koltuk sevdalısı işbirlikçilerden kurtaralım. Sendikalarımızın başına dürüst, namuslu, emeğiyle geçinen, işçilerden kopmayan, patronlar gibi yaşamaya özenmeyen mücadeleci işçileri geçirelim. Ama daha da önemlisi sendikalarımıza her daim sahip çıkalım. Seçtiğimiz işyeri temsilcilerinden başlayarak sendika yöneticilerini denetleyelim, görevini yapmayandan hesap soralım. Ancak bu şekilde sendikalar işçilerin mücadeleci örgütleri haline gelebilir. ■

Onurlu İşçiler Boyun Eğmiyor!

Patronların saldırılarına karşı birçok kentte ve işyerinde işçiler mücadele ediyorlar. Samsun'dan Çorlu'ya Düzce'den İstanbul'a kadar taşeronlaştırmayı, işten atılmaları, sendikasızaştırmayı reddeden işçiler direnişler örgütlüyorlar. Balcalı Devlet Hastanesi, Casper, Mas-Daf, Polyplex, Polifarma, Kampana Deri, Ontex, Legrand, GEA, Kubatoğlu, Bericap, PTT, Burger King işçilerinin mücadelesi sürüyor. **Ontex, Kampana Deri, Legrand, Kubatoğlu-Fıratpen, PTT ve Burger King** işçileri ise direnişlerini ortaklaştırmaya, sınıf dayanışmasını büyütmeğe çalışıyor ve bu temelde eylemler örgütlüyorlar.

Direnişçi İşçilerin Sesi Gebze'de Yankılandı

9 Temmuz Cumartesi günü Gebze'de ortak bir yürüyüş düzenleyen direnişçi işçiler, bir basın açıklaması yaptılar. Gebze Cumhuriyet Meydanında bir araya gelen direnişçi işçiler ve emek örgütleri, kortejler oluşturarak buradan tarihi Çeşme Meydanına kadar sloganlar atarak yürüdüler. Eylemde “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni”, “Tek Yol Birlik, Tek Yol Direniş”, “Taşeron İşçisi Köle Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganları atıldı.

Yürüyüş sonrasında basın açıklamasına geçildi. Basına açıklamasını Legrand direnişçisi Selcan Binnetoğlu ile Ontex direnişçisi Gamze Kayhan gerçekleştirdi. Basın açılışında şunlar söylendi:

“Hepimizin işyerleri, sektörleri farklı. Kimimiz sendikalı kimimiz taşeron işçiyiz. Ama birlikte mücadele ediyoruz. İsimlerimiz farklı, patronlarımızın adı farklı, ürettiğimiz şey farklı ama sorunlarımız ortak. Kardeşler, işten atıldık çünkü çalıştığımız işyerlerinde, ekmeğimizin ve kaderimizin patronların iki dudağının arasında olmaması gerektiğini düşünüyor ve işçi arkadaşlarımızı bu saldırılara yanıt vermeye çağırıyorduk. Bu haklı mücadelemiz karşısında patronlar bizi işten çıkardı. Patronlar her türlü derneğe, sendikaya üye olabiliyorken, biz sendikalı olduğumuz için işten atılıyor.

“Uzun çalışma saatleri ve düşük ücretle çalışmaya zorlanıyoruz. Bu saldırılara sessiz kalmak demek, kaderimizi patronların çizmesine izin vermek demektir. Her gün çok sayıda işçi işten atılıyor. İş kazalarında yaralanan ve ölen işçilerin haddi hesabı yok. İşte bizler tüm bu sorunlara karşı işçilerin ortak mücadele hattı yaratmasının zorunlu olduğu bilinciyle bir araya geldik. Amacımız, bizler gibi mücadele eden, patronların saldırılarına karşı mücadele etmek

isteyen işçilerle bir araya gelebilmek ve taleplerimizi daha güçlü bir biçimde dile getirmek. Sizlerin desteği olmadan ne kendi işyerlerimizdeki saldırıları püskürtmemiz mümkün olabilir ne de gelecek saldırıların önüne geçebiliriz.

“Bu zorlu mücadelede işçilerin yanında saf tutmayı değil, patronlarla uzlaşma içinde koltuklarını korumayı tercih eden sendika yöneticilerini kınıyoruz. Gelin bu mücadeleyi birlikte yükseltelim. Gelin, sesinizi direnişçi işçilerin sesine katın! Nerede yaşanıyor olursa olsun, hiçbir direnişçi yalnız bırakmayalım. İşçi sınıfının birliğini mücadele ve dayanışma içinde hep beraber örelim. Yaşasın Patronlara Boyun Eğmeyen Onurlu İşçiler! Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadele Birliği! Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!” ■

Ontex Direnişçileriyle Söyleşi

Aylardır direnişte olan ve mücadele etmekte kararlı olduklarını söyleyen Ontex işçileriyle bir söyleşi gerçekleştirdik. İşçiler, verdikleri mücadeleden çok şey öğrendiklerinin, direnişin bir okul olduğunun, gerçek işçi dostu kurumları ve kişileri mücadele içinde tanıdıklarının altını çiziyorlar. Mücadele etmenin ve bu mücadele içinde deneyimli işçiler haline gelmenin de bir kazanım olduğuna dikkat çekiyorlar. Ontex işçileri değişik işyerleri önünde süren direnişlerin ortaklaştırılması gerektiğine inandıklarını söylüyor ve bu doğrultudaki çabaları anlatıyorlar. Ontex işçileriyle yaptığımız söyleşiyi kısaltarak yayınlıyoruz.

ÜİD-DER: Ontex'te kaç işçi çalışıyor, ne üretiliyor?

Gamze: Ontex fabrikasında 400'den fazla işçi çalışıyor, beyaz yakalılar da dâhil. 320 işçi sendikaliydi, sözleşmeli çalışanlar da vardı. Burada Canbebe, Canped ve Helen Harper markaları üretiliyor. Ayrıca fason üretim de yapıyor bazı markalara.

Duray: Canbebe çocuk bezi, Canped hasta bezi, Helen Harper hijyenik bez.

ÜİD-DER: İşten atılma sürecinizi anlatır mısınız? Neden işten atıldınız?

Gamze: Bizler sermayenin çarkına çomak sokmak istediğimiz için işten atıldık. Fabrikada Selüloz-İş sendikası örgütlü. Bizlerin istediği, toplu sözleşmenin de geldiği dönemde daha iyi şartlarda çalışmaktı. Bizler insanca yaşamayı istediğimiz için, demokrasiyi istediğimiz için işten atıldık. Bizler sendika temsilcileri ve müdürlerimiz tarafından ikna ve tehdit odalarına alındık. Bizim yapmaya çalıştığımız eğitim çalışmalarına sendika temsilcileri engel olmaya çalıştılar. Bize ikna ve tehdit odalarında “yaptıklarınız yasadışıdır” dediler. Biz de “yasalarda neler olduğunu biliyoruz” dedik. Bunun sonucunda da mücadele etmeye devam ettik. 320 sendikali işçinin %80'inin katılımıyla bir yemek boykotu yaptık. Bu boykot bizim gücümüzü de gösterdi müdürlere ve sendikaya. O andan sonra daha pervasızca saldırıya başladılar.

ÜİD-DER: Nasıl bir örgütlenme yaptınız?

Gamze: Fabrikamızda komite kurduk. Komite kararları alıyor, işçi arkadaşlarımız da uyguluyordu. Tabii eksiklikle-

rimiz de oldu. Sadece öncü işçilerden oluşan bir komite oldu. Bütün işçilere görev veremedik, en büyük eksikliğimiz bu oldu. Önümüze geçmek için toplu sözleşmeyi imzaladılar. Taleplerimizin sadece bir kısmını yerine getirdiler. Biz %25 zam istemiştik, %15 zam verdiler. Biz şunu sorduk sendikaya: “Söz vermişsiniz, bizden habersiz imza atmayacaktınız, neden böyle bir şey yaptınız?” Onlar da “kalem bizde, kâğıt bizde, yetki bizde” dediler. Biz de “o zaman biz sizi istemiyoruz” dedik. Alkışlı protesto yaptık, sendikadan çıktık. Sonrasında bir bildiri kaleme aldık. Bu bildiriye, sendika yönetiminin bizi yarı yolda bıraktığını, kapalı kapılar ardında imzalar attığını, bu anlaşmayı kabul etmediğimizi, sendika temsilcilerini kendimiz seçmek istediğimizi yazdık.

ÜİD-DER: Peki sonra ne yaptınız?

Gamze: Arkadaşlarla bir araya gelip ne yapacağımıza karar verdik. “Sendikaya gidip sandık istediğimizi, demokratik bir seçim istediğimizi” söylemeye karar verdik. Orada sivil polis ve çevik polis ablukasıyla karşılaştık. Neye uğradığımızı şaşırдық. Şube Başkanı Aydın Parlaklıç'ı bulduk ve bu olanları kapatamayacaklarını, bunun takipçisi olacağımızı ve ikinci talebimiz olan temsilci seçimlerini istediğimizi söyledik. Daha sonra kimimiz gece vardiyasına, kimimiz sabah vardiyasına gittik. Sabah vardiyasından çıkarılanlar hiç içeriye alınmadı. 15 kişiye “iş akdiniz feshedilmiştir” diye kâğıt hazırlamışlardı. Bunun yasadışı olduğunu, neden işten atıldığımızı bilmemiz gerektiğini söyledik. Sendika temsilcilerimiz geldi, şube başkanı geldi. Sorduk: “Sendikaya geliyoruz polisler eşliğinde, sendikada bizi polis karşılıyor, ertesi gün işten atılıyor. Bu ne tesadüf böyle?” İnkâr etti, bilmediğini söyledi. Biz de “senin işçin işten atılırken sendikaya sorulmuyor mu veya sendika sormuyor mu nasıl atarsın diye” dedik. “Yapabileceğim hiçbir şey yok” dedi. Biz görevden alınmasını, cezalandırılmasını istiyoruz. Ama genel merkez “başkan benim başkanımdır” diyor. Bu sendikalar patronların yanında yer aldığı için biz mücadele ediyoruz. Bizi işten attıran sadece patron değildir. Bizi işten attıran Aydın Parlaklıç'tır, sendikal bürokrasidir. Sendika bizim sendikamızdır ama sendikaları bu ağalara teslim edemeyiz.

ÜİD-DER: Direniş boyunca ne tür eylemler gerçekleştirdiniz?

İbrahim: En büyük sıkıntımız direnişimizin yalnız kalmasıydı. Biz toplumsal destek bulabilmek için eylemler yaptık. Cumartesi günleri Taksim'de yaptığımız yürüyüşlerle sesimizi duyurmaya çalıştık. Marketlerde Carrefo-

ur'larda boykot eylemleri yaptık. Marketlerdeki tüm Ontex ürünlerini doldurduk arabalara, kasada bıraktık. O sırada içeriye ajitasyon konuşmaları yaptık, sloganlar attık. Oradaki insanlar bize destek verdi. Türk-İş'in bu duruma sesiz kalmasına canımız sıkılıyordu. Biz de Türk-İş'i işgale gittik. Taleplerimiz kabul edilmeden oradan çıkmayacağımızı anlattık. Onlar da Tekel sürecinden aldıkları dersle 1. günün sonunda taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldılar. Arkamızda duracaklarını söylediler ve her ay düzenli olarak maddi katkı yapmayı kabul ettiler. Direnişteki diğer işçilere ziyaretlerde bulunduk. Birlik olma, platform oluşturma çabamız halen devam ediyor.

Gamze: Sendikamız 2 ay öncesine kadar sahip çıkmıyordu. 2 ay önce Türk-İş'i işgal ettiğimiz için, Türk-İş'in basıncıyla bize maddi destek sağlamak zorunda kaldılar, 2 aylık ücretimizi ve 1 aylık yemeğimizi karşıladılar. 130. gün etkinliğinde kullandığımız ses cihazının parasını karşıladılar. Müdürlerle görüşme yaptılar, işe alınmayacağımızı öğrendikten sonra daha fazla uğraşmadılar.

ÜİD-DER: Yaklaşık 150 gündür direniştesiniz. Direniş sizleri nasıl dönüştürdü?

İbrahim: Beni kimse zorlamadı, ben burada olmayı kendim istedim. Burada patrona ve sendikaya karşı dik bir duruş var. Bazı hatalar yaptık, girdiğim başka işyerlerinde bu hatayı yapmayacağıma eminim. Bu işi yaparken bütün kitleyi arkamıza alıp da yapmamız lazımdı.

Gamze: Ben direnişe geçmeden önce, işçi direnişlerine ziyaretlere giden bir işçiydim. Nasıl olması gerektiğini anlatılanlarla, okuduklarımla biliyordum, ama bunu yaşamak çok daha farklı. Her direnişi Desa-Emine Aslan gibi, UPS gibi sanıyordum ama öyle değilmiş. Desa'da Emine ablanın tek başına direnme cesareti bana çok şey katmıştır. UPS direnişçilerinin örgütlü davranabilmeleri bana çok şey katmıştır. Kendimi daha fazla geliştirmem gerektiğini öğrendim. Okumakla yazmakla olmuyor bu işler. Direnmenin ne kadar zor olduğunu ve sabır gerektirdiğini öğrendim. Önce insanın sabrı olmalı, neden direndiğini bil-

meli ve sınıf kinini açığa çıkartmalı. Direniş çadırları gerçekten bir okul. Kime karşı nasıl mücadele etmem gerektiğini öğrendim. O yüzden iyi ki direnmişim diyorum. Bu benim için çok önemli bir deneyim.

ÜİD-DER: Ontex, Legrand, Kampana, Burger King, Kubatoğlu, PTT direnişçileri olarak bir araya gelip ortak eylemler yapıyorsunuz, ayrıca diğer direnişçi işçilere dayanışma ziyaretinde bulunuyorsunuz. Direnişçi işçiler olarak ne gibi bir hedefiniz var?

Duray: İşçi sınıfının karşısında örgütlü, kitlesel bir güç var. Buna karşı tek başına başarıya ulaşmamız çok zor. İşçi sınıfı için elde edilebilecek kazanımlar örgütlü mücadeleyle kazanılır. Bunun için direnişleri genişletmek ve beraber hareket etmek gerekir. İşçi sınıfı bugüne kadar ne kazandıysa birlikte davrandığı için kazanmıştır.

Gamze: Bizler bu direnişlerle dayanışarak kazanacağımızı ve moral bulacağımızı biliyorduk. Direnişçi işçiler sadece kendi buldukları yerde direniyorlar. Direnişte bir sürü işçi varken birbirimizle dayanışmıyoruz. Biz tüm direnişlere ziyaretler gerçekleştirerek bunun ilk adımını attık. Karşımızda örgütlü olan sermaye sınıfına karşı bizlerin de bir arada yürümesi gerektiği bilinciyle ortaklaştık. Bunun için eylemler yaptık. Casper ve Mas-Daf işçilerini de bu platforma katabilmek için onlara da ziyaretler düzenledik. Sendikaları izin vermiyor maalesef. Taksim'de ve Gebze'de ortak eylemler yaptık. Bunu daha da genişleteceğiz. Sendikaların da örgütlü işçilerin de dâhil olmasını sağlayacağız. Hakkını arayan tüm işçilerle biz bunları ortaklaştırmak istiyoruz. Biz bu dayanışmayı tüm örgütlerle, partilerle, sendikalarla sağlamak istiyoruz. Her öneriye açığız, bizim yanımızda duracak herkese kapımız açıktır. Deri-İş ve Tez- Koop-İş sendikaları destek veriyorlar. ÜİD-DER ve BDSP de bize destek veriyor. Bu direnişlerin kazanması için herkesin destek vermesini bekliyoruz. Biz kazanırsak sınıfımız kazanacak! ■

Birleşik Metal-İş'te Kongre Süreci

Birleşik Metal-İş'in şube genel kurulları başladı. Şube kongrelerinden sonra Genel Merkez kongresi yapılacak. İstanbul'da 1 ve 2 nolu şubelerin genel kurulları da gerçekleşti. Bu iki genel kurul da direnişçi işçilerin, az sayıda delegenin konuşmaları dışında cansız ve sınıf mücadelesinin ruhundan uzak geçti. Eski yönetimler tekrardan seçildiler.

Genel Kurullarda divan başkanlığına seçilen Adnan Serdaroğlu, kongreye katılan ve BMİS'in mücadeleden uzak çizgisini eleştiren delegeleri, işçi örgütlerini ve direnişçi işçileri susturmaya çalıştı. Kongre kürsüsü işçi örgütlerine açılmadı. 1 Nolu şube kongresinde Penta ve ABB fabrikalarından delegeler şube yönetimine ve genel merkeze sert eleştiriler yönelttiler. Mücadeleci pozlar kesen BMİS yönetiminin MESS sözleşmelerinde işçileri grev sürecinin dışında tuttuğuna ve uzlaşmacı bir tutum sergile-

diğine değindiler. Direnişlerin yeterince sahiplenilmediğini, işten atılmalara seyirci kalındığını, sınıf dayanışmasının yükseltilmediğini vurguladılar. Sinter Metal işçilerinden birisi ise, direniş süresince kendilerini ziyarete gelen işçi örgütlerinin nasıl engellendiğini anlattı.

İşçilerden kopan ve sınıf mücadelesinden uzaklaşan BMİS yönetimi, kongrelerde Maden-İş'i ve Kemal Türkler'i dilinden düşürmedi. Oysa bugünkü yönetimin Maden-İş'in mücadelecisi çizgisiyle ve mücadelecisi bir işçi önderi olan Kemal Türkler'le hiçbir ortak yanı yoktur. Metal işçileri, sahne önünde mücadele nutukları atan ama sahne arkasında patronlarla uzlaşan, işçilerin işten atılmasına göz yuman, bunu protokollere bağlayan bürokrat sendikacılara karşı uyanıklığı elden bırakmamalıdır. Sendikalar bürokratların arpalığı değil, işçilerin mücadeleye örgütü olmalıdır. ■

Polyplex Direnişçileriyle Söyleşi

Çorlu'da bulunan Polyplex işçileri kötü çalışma koşullarına karşı dur demek için Petrol-İş sendikasında örgütlendiler. İşçilerin örgütlenmesini ve haklarını aramasını hazmedemeyen patron, işçilerin bir bölümünü işten çıkardı. Ama işçiler boyun eğmediler ve işyeri önünde direnişe geçtiler. 6 Temmuzda Polyplex işçilerine uluslararası destek ziyareti vardı. Direnişçi işçilerle birlikte derneğimiz UID-DER de Polyplex işçilerini ziyaret etti. Polyplex işçileriyle yaptığımız söyleşiyi kısaltarak yayınlıyoruz.

UID-DER: Çalışma koşulları nasıldı?

Yıldıray: Gerçekten ağır çalışma koşulları vardı. Bazı büyük fırınlar vardı. Bu fırınlar sıcakken içine girmemizi istiyorlardı. Hattın ara vermeden, durmadan çalışmasını sağlamak için makineler hareket halindeyken parçalarını temizlememizi istiyorlardı. Yeni girenler asgari ücretin biraz üzerinde alıyor ve tehlikeli işlerde çalıştırılıyorlardı.

UID-DER: Çorlu'da işçilerin ücret, örgütlenme, mücadele durumunu nasıl görüyorsunuz?

İbrahim: Çorlu çok büyük bir sanayi bölgesi. Bizim en büyük sıkıntımız sisteme oturtulmak istenen torba yasa. Şirketler de bunu kullanmak istiyorlar. Meselâ diyorlar ki "biz en fazla 29 yaşına kadar işçi alıyoruz." Sebebi de devletin şirketlere tanımış olduğu vergi muafiyeti. Evet, birçok işsiz var burada. İş bulanlar da ancak asgari ücretle buluyor. Bir ev kirasının ortalama 400 lira olduğunu düşünürsek, asgari ücrete çalışan biri kesinlikle tek başına geçinemez. Evli olmayanlar ailesinden olmayan birileriyle birlikte ev tutarak geçimini sağlamaya çalışıyor.

Y: Bu havzada birçok sendikaların ofisleri var. Bu tarzda şikâyetleri olan arkadaşlar bu ofislere başvurarak sendikali olarak çalışmak istiyor. Bir kere sendikali olduysanız, diğer firmaların da bundan haberi oluyor ve sizi işe almıyorlar.

UID-DER: Peki bu işçilerin hak araması ve sendikali olmaları sonucunda işsiz kalmaları mücadele etmemiş olan işçiler açısından kötü örnek olarak mı algılanıyor?

İ: Bütün dünyada işçiler sendikayı ister. Ama Türkiye'de bizim yasalarımız o kadar kötü ki işçi sendikali olsa da fark etmiyor, yasalar boynunu büküyor. Bakın 6-7 ay oldu işten çıkarıldık, mahkemelerde bir arpa boyu ilerleyemedik. Bu sürecin uzaması işçilerin gözünü korkutuyor. Daha kısa süre, bu bölgedeki bütün işçiler sendikali olur. İşçiler sendika-

yı her zaman ister. Bizim tek sorunumuz yasalar.

UID-DER: Polyplex işçilerinin talepleri nelerdir?

Y: Sendikanın tanınması, insanca çalışma ortamı ve haklarımızın acil şekilde ödenmesini istiyoruz.

UID-DER: Bugünkü dayanışma ziyareti hakkında ne düşünüyorsunuz?

Y: Globalleşen dünyada farklı ülkeler birbirlerinin topraklarına fabrikalar kuruyor. Örneğin bizim fabrikamızın sahipleri Hintli. Bu fabrikalarda gelişen mücadeleye global çapta destek verilmesi çok önemli. Gereken de budur diye düşünüyorum. Çünkü Polyplex bugün Türkiye'de fabrika açar, yarın Bulgaristan'da fabrika açar. Bu ülkelerin işçileri birbirine destek vermeli ki patron istediği gibi davranmasın.

UID-DER: Uluslararası dayanışma sağlanabilir mi, ne dersiniz?

Y: İnşallah... Zaten ICEM'in de amacı o. "Uluslararası İşçi Sendikaları Birliği Federasyonu" diye geçiyor. Biz ICEM'in bize verdiği bu destekten çok memnunuz. Yeri gelir biz onlara desteğe gideriz. Bu gibi desteklerin sürmesini temenni ediyoruz.

UID-DER: Bugün İstanbul'dan desteğe gelen işçi dostlarınızla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Y: Direnişçi arkadaşlarımıza daha önce biz de desteğe gittik. Onlar da sağ olsunlar, bize desteğe geldiler. Elimizden geldiğince dayanışmamızı sürdüreceğiz. Ayrıca siz de hoşgeldiniz, UID-DER olarak yanımızdasınız. Yanımızda olmanız bize moral oluyor. İşte biz bu dayanışma sayesinde hak mücadelesini kazanabiliriz.

İ: 7 aydır direndiğimiz için yıpranmaya başlamıştık. Bu tür etkinlikler bize moral kazandırıyor. Sizden hep gelenler oluyordu, ama bugün çok kişi var yanımızda. Keşke her gün burası böyle olsa. Çok mutlu olduk, sağ olun. ■

Dünyada Genel G

A sya'dan Avrupa'ya birçok ülkede işçiler mücadeleyi yükseltiyorlar. Ekonomik kriz derinleştikçe patronların saldırısı daha bir sertleşiyor. Krizin faturasını işçi sınıfına yüklemek isteyen ve bu temelde kazanılmış sosyal hakları gasp eden patronlar, yalnızca bugünün işçi kuşaklarının değil gelecek kuşakların haklarını da ipotek altına almış oluyorlar. Ancak emeğine, geleceğine sahip çıkan işçi sınıfı birçok ülkede üretimden gelen gücünü kullanarak kemer sıkma programlarını reddediyor.

Yunanistan İşçi Sınıfı Durmuyor!

Yunanistan'da tansiyon gittikçe yükseliyor. Kitlelerin sabrını zorlayan hükümet ve patronlar geri adım atmıyorlar. Yunanlı işçi kardeşlerimiz de kıran kırana mücadeleyi yükseltiyorlar. Kemer sıkma politikalarına karşı, 28-29 Haziranda iki gün süren genel grevde yüz binlerce işçi parlamento binası önünde bir araya geldi, parlamento binasının etrafını kuşattı.

Ancak Yunan hükümeti işçi sınıfının sabrını sınırcasına 28 milyar avroluk yeni bir "kemer sıkma" paketini onayladı. Bu durumda vergi oranları yükseltilecek, kamu işletmeleri özelleştirilecek, işçiler işten atılacak, düşük gelir elde ettikleri için vergi ödemekten muaf tutulanlardan vergi alınacak. Kamu kurumlarında çalışan işçilerin maaşları düşürülecek. Geçici ya da sözleşmeli çalışan işçiler işten çıkarılacak ve emekli olan her 10 işçinin yerine yalnızca bir işçi işe alınacak. Sağlık ve eğitim harcamaları da kısılarak birçok okul kapatılacak. Sosyal güvenlik fonu yok edilerek emeklilik yaşı yükseltiliyor. Aynı zamanda tam emeklilik hakkından yararlanmak için, 40 yıl boyunca emeklilik fonuna katkı payı yatırılması gerekiyor.

Yunanlı işçi kardeşlerimiz işte bu saldırı paketine karşı iki gün boyunca genel grev yaptılar, polisle çatıştılar. Fabrikalar, hastaneler çalışmadı, okullara gidilmedi. Denizde, havada, karada ulaşım durdu. Yani işçiler Yunanistan'da hayatı durdurdular. Yunanlı işçi kardeşlerimizin mücadelesi bir taraftan örnek olurken, diğer taraftan da şu gerçeği gözler önüne sermektedir: Parlamento binası önünde toplanmak yetmeyecek, parlamento koltuklarında oturanlar sistemleriyle birlikte def edilmedikleri sürece yeni saldırıların devamı gelecektir.

İngiltere'de Genel Grev

30 Haziranda İngiltere'de işçi sınıfı genel greve gitti. İngiliz hükümeti özellikle kamu sektöründe emeklilik ka-

tılım payını %3,2 oranında artırmayı, emeklilik yaşını 60'tan 66'ya çıkarmayı onayladı. Aynı zamanda emekli olan işçilerin maaşına da göz koyan hükümet, emeklilik maaşlarını azaltmak istiyor. İşçinin son aldığı ücrete göre değil, çalıştığı yıllar boyunca aldığı ücretin ortalamasına göre emeklilik maaşının belirlenmesini istiyor. Kamu çalışanlarının özel sektörde çalışan işçilere göre daha fazla vergi ödemesini öngören değişiklikler de onayladı. Bu saldırılara karşı durmak için sendikaların çağrısıyla binlerce işçi Londra sokaklarında protesto gösterileri yaptı.

Hükümet, işçilerin sokağa çıkmasını engellemek için genel grevin uzlaşma görüşmelerini olumsuz yönde etkileyeceğini söyledi. Ancak eyleme 750 bin öğretmenin katılması, Ulusal Öğretmen Sendikasının 10 üyesinden 9'nun greve çıkma yönünde karar alması, başka işçi örgütlerinin de bu yönde irade beyan etmesi hükümetin sözlerinin etkisiz olduğunu gösteriyor. Hükümetin böyle konuşmasını saygısızlık olarak niteleyen işçiler, "daha fazla ödemek, daha fazla çalışmak ve emekli olduklarında ise daha az maaş almak istemediklerini" belirttiler.

Mısırlı İşçiler Tahrir Meydanı'na Geri Dönüyor

Mısırlı işçilerin Cuma protestoları devam ediyor. Diktatör Mübarek'i deviren Mısırlı işçiler ve emekçi kitleler, onun yerine geçen Yüksek Askeri Konsey'in de defolup gitmesini istiyorlar. Çünkü Askeri Konsey tıpkı Mübarek gibi işçilere saldırıyor. Mübarek rejiminin yöneticileri yerine, aralarında işçilerin de olduğu göstericiler yargılanıyor. Bugüne kadar bu şekilde 7 ilâ 10 bin gösterici yargılandı. Mübarek karşıtı gösterilerde bin kişinin ölümünden yalnızca bir astsubay sorumlu tutuluyor. Bu arada, Süveyş'te 17 kişinin öldürülmesinden sorumlu tutulan polislerin kefaletle serbest bırakılmasına öfkelenen kitleler polis karakoluna saldırdı. 29 Hazirandan bu yana

revler Yükseliyor!

işçiler, Tahrir Meydanı'na geri dönmeye başladılar. Yeni-
den kitlesel gösteriler yapılıyor.

"Mareşal Tantawi Mübarek'tir", "Askeri Konsey ve
Polis İstifa", "İkinci Devrim, Yeni Devrim", "Tüm So-
rumlular ve Suçlular Yargılsın!" sloganlarını haykıran
kitleler, İçişleri Bakanlığına doğru yürüdüler. Birçok böl-
gede işçiler grevlere devam ediyorlar. Askeri Konsey ise
greve çıkan işçilerin önderlerini üretimi engelledikleri ge-
rekçesiyle gözaltına alıyor. Ancak işçiler tüm bu saldırılara
boyun eğmiyor. Mahalla el Kubra bölgesindeki tekstil iş-
çileri "dikkat devrim sürüyor, sizin işiniz bitiyor" pankartı
taşıyarak mücadelelerinde kararlı olduklarını gösteriyor-
lar. Süveyş Kanalında çalışan işçilerse, talepleri karşılan-
madığı takdirde kanalı kapatacaklarını duyurdular. 2011
başından bu yana işçiler daha iyi ücret ve yaşam koşul-
ları talebiyle 338 oturma eylemi, 158 grev, 259 miting,
161 protesto gösterisi yaptı. İşçiler daha iyi ücret, işsizli-
ğin önlenmesi, hak ve özgürlük taleplerinin karşılanma-
sını istiyorlar. Ancak Askeri Konsey'in istemlerine cevap
vermediğini de görmeye başladılar. Mısırlı işçiler tarafın-
dan dillendirilen devrim, işçileri iktidara taşıyacak bir
devrim olmalıdır.

Güney Afrikalı Metal İşçileri Grevde

Güney Afrikalı metal işçileri 4 Temmuzda greve çıktı.
Haziran ayının sonunda Güney Afrika Çelik Endüstri Sa-
nayi Federasyonu (SEIFSA) ve Güney Afrika Metal İşçi-

leri Ulusal Sendikası (NUMSA) arasında süren toplu söz-
leşme görüşmelerinde bir anlaşmaya varılamadı. Patron-
lar sendikası %7 zam önerirken, işçiler ise %13 zam ta-
lep ediyorlar. İşçiler soğuk havaya aldırmadan battaniye-
lerine sarılarak ve sendikanın kırmızı tişörtlerini giyerek
Johannesburg, Cape Town, Port Elizabeth ve Durban gi-
bi 4 ana şehirde yürüyüş yaptılar. Grevci işçilerin sayısı
170 bini geçerken otomotiv, inşaat gibi birçok sektör de
felce uğradı.

Endonezya Madenlerinde Grev

Endonezya'da yaklaşık 8 bin işçi Amerikan sermayeli
Freeport McMoran bakır ve altın madenlerinde 7 gün bo-
yunca üretimi durduracak greve başladı. İşçiler sözleşme
koşullarını yeniden görüşmeyi ve saat ücretlerinin 3 do-
lara çıkartılmasını istiyorlar. Binlerce işçi Timika şehrin-
den Kuala Kencana'ya kadar yürüyüş yaparak grevleri-
ne başladı. İşyeri yönetimi ise işçileri işlerine geri çağır-
arak grevin yasadışı olduğunu iddia ediyor. Freeport, 8
maden ocağıyla Endonezya'nın en çok gelir getiren işlet-
mesi. Ancak böylesine kâr eden ve dünyanın en büyük
altın rezervine sahip olan bu madende işçilere canice sal-
dırılıyor. Nisan ayında iki işçinin yanmış cesedi bulun-
muş, bu şüpheli cinayetlerin ardından işçiler bir günlük
yas grevi ilan etmiş ve hükümetten can güvenliğini sağ-
lamalarını talep etmişlerdi. ■

Kemal Türkler'i Unutmayacağız!

Mücadeleci işçi önderi Kemal Türkler, sermayenin Memrindeki faşist katiller tarafından 22 Temmuz 1980'de kurşunlanarak katledildi. Kemal Türkler yaşamını işçi sınıfının örgütlenmesine ve demokratik hakların kazanımına adanmıştı. Patronlar sınıfı onun varlığından, mücadelesinden, gözüpekliliğinden hep korkmuştu. Türkler'in ölümü üzerinden 31 yıl geçmiş olmasına rağmen, katillerinden hesap sorulmuş değil. Onu katledenlerin yargılandığı dava zaman aşımından düşürüldü. Bizler çok iyi biliyoruz ki Kemal Türkler'in asıl katilleri işçi sınıfının birliğini ve örgütlenmesini istemeyen sermaye sınıfıdır. Çünkü o, 1960'lardan son nefesini verdiği 1980 yılına kadar işçi mücadelelerinin içinde yer aldı. Patronlar onun varlığından hep rahatsız oldular.

1926 yılında doğan Kemal Türkler 1947 yılında sendika üyesi olduğunda 21 yaşındaydı. Türkiye'de sendikaların resmi olarak kuruluşu da aynı yıl gerçekleşti. Fakat o yıllarda sendikalar grev hakkından yoksundu. Grev hakkının yasallaşması 1963 yılında patlak veren Kavel Direnişiyle kazanıldı. Kemal Türkler'in başkanı olduğu T. Maden-İş tarafından örgütlenen direniş sonrasında grev hakkı, ilk kez yasalara girmiş oldu.

Kemal Türkler döneminde hükümetin ve patronların desteği ile kurulmuş tek konfederasyon Türk-İş'ti. Türk-İş devletin ve patronların koyduğu sınırları aşmayan, işçileri sermaye sınıfı ile işbirliğine zorlayan bir anlayışa sahipti. Kemal Türkler ve arkadaşları Türk-İş'in bu uzlaşmacı sendikal anlayışına başkaldırdılar. O yıllarda işçi sınıfı Türk-İş'in takındığı tutumdan yaka silkiyordu. Türk-İş'ten kopan sendikalar, Kemal Türkler başkanlığında 1967'de DİSK'i kurdular. DİSK, sınıf ve kitle sendikacılığının ilkelerine sahip çıkarak Türk-İş'in uzlaşmacı çizgisine büyük darbe indirdi. Örgütlediği onlarca fabrikada, sendikaların işçilerin mücadele örgütleri olduğunu ve mücadelelerin yükseltilmesiyle hakların kazanılacağını gösterdi.

İşçi sınıfının, patronların yüreğine korku saldığı büyük işçi eyleminde, yine Kemal Türkler'in önemli rolü vardı. Dönemin hükümeti 1970 yılında, DİSK gibi mücadeleci sendikaları kapatacak bir yasa çıkarmıştı. 15-16 Haziran günü işçiler sendikalarına sahip çıktılar ve bugüne kadar unutulmayacak bir genel direniş örgütlediler. Türkiye'de ilk kez bir işçi eylemi bütün ülkenin gündemine giriyor, işçi sınıfının gücünün nelere kadir olduğunu dosta, düşma-

na gösteriyordu.

Her biri zengin deneyimler, fedakârlıklar ve işçilerin kahramanlıklarıyla dolu grevler ve direnişlerde yine Maden-İş, yine DİSK, yine Kemal Türkler vardı. Sungurlar, Demirdöküm, Derby, Profilo ve daha nice mücadelede işçiler ve sendika yönetimi birlikte mücadele etti. Kimi zaman işten atmalara karşı, kimi zaman sendikasızlaştırmaya karşı, kimi zaman ücret artışları için mücadele başladı. Bu mücadelelerde sendikacıların ve işçilerin payına tehdit edilmek, tutuklanmak ve saldırılar sonrasında bedel ödemek düşüyordu. Her şeye rağmen işçiler mücadele ediyordu çünkü işçilere güven, cesaret ve moral veren bir sendikal anlayış, mücadeleci bir işçi önderi vardı yanlarında.

İşçi sınıfına bağlı, örgütlü mücadeleye inanan, patronlara boyun eğmeyen Kemal Türkler döneminde, ilki 1976 yılında olmak üzere, kitlesel 1 Mayıs kutlamaları başladı. Unutturulmak istenen 1 Mayıs geleneği fabrikalarda, işçi mahallelerinde yapılan zahmetli çalışmalar sonucunda diriltildi. Kitlesel 1 Mayıs kutlamalarının ardından işçi sınıfının "Faşizme İhtar Eylemleri", "DGM Direnişi", "MESS Grevleri" gerçekleştirildi. Bu eylemlerle birlikte sendikaların demokratik taleplere de sahip çıkması ve genişletilmesi için mücadele etmesi gerektiği ortaya konuluyordu. Tehditler, baskı ve yıldırımlar Kemal Türkler'i sınıf mücadelesi yolundan ayıramadı. İşçilere önderlik ettiği bu mücadelelerle birlikte düzenin, sermayenin ve faşist güçlerin nefretini daha çok üstüne çekti. Sermaye sınıfının saldırılarına boyun eğmeyen Kemal Türkler, böylece işçi kuşaklarının haklı olarak sevgi ve saygısını kazanan mücadeleci bir işçi önderi oldu.

Kemal Türkler'in başında bulunduğu Maden-İş'te tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi savunuluyordu. Kemal Türkler, günümüz sendikacılarından farklı olarak alınterini işçilerle birlikte mücadele içinde akıttığı için Kemal Türkler oldu. Sermaye düzeni kadar sendika bürokrasisi de Kemal Türkler'den korkmaktadır. Bugün her şeye rağmen Kemal Türkler'i unutmayanlar da var sınıf mücadelesi içinde. Sendikaları mücadeleci birer işçi örgütü haline getirmeyi savunan kadın ve erkek işçiler var. Uzlaşma ve sınıfa ihanet adımlarına karşı duran işçiler var. İşçi sınıfının 1960 ilâ 1980 arasındaki mücadelelerinde başı çeken işçi önderi Kemal Türkler'i unutmayacağız ve unutturmayacağız. ■

Piknikler, Dayanışma Şenliği, Tiyatro, Müzik Dinletisi, Yaz Sineması

Yaz dönemine girilmiş olmasına rağmen ÜİD-DER'in faaliyetleri tüm hızıyla devam ediyor. Yazın gelmesiyle birlikte ÜİD-DER'in tüm temsilciliklerinde piknikler örgütlendi. Sarıgazi'de düzenlenen piknik tam bir kardeşlik ve dayanışma içinde geçti. Pikniğe katılan bir işçi duygularını, yazdığı mektupta şöyle dile getiriyor: "Bir sofraya düşünün ki bütün farklılıklarımızı unutturup, bizi tek bir ortak paydada toplasın. Ekmekten, aştan önce bizi insanlığımıza, mutluluğa ve gelecek güzel günlere doyuran. Lazın Kürde, Kürdün Çerkeze benzediği ve kardeşim diyebildiği bir sofraya olsun." ÜİD-DER'in kardeşlik sofrasında bir araya gelen işçiler, kardeşçe, aynı sınıftan ve ortak çıkarılara sahip olmanın bilinciyle sorunlarını paylaştılar, çözüm yollarını tartıştılar ve eğlendiler. Bir taraftan piknikler sürerken öte taraftan da ÜİD-DER yaz sineması gösterimlerine başlıyor.

Kampana Direnişinde 100. Gün Şenliği!

Direnişçi işçileri yalnız bırakmayan ÜİD-DER, 27 Haziranda Deri-İş sendikası Tuzla şubesiyle Kampana direnişinin 100. günü sebebiyle ortak bir şenlik düzenledi. Şenliğe, direnişçi Ontex işçileri, PTT işçileri, Legrand işçileri ve çevre fabrikalardan çok sayıda işçi katıldı. ÜİD-DER müzik grubunun seslendirdiği şarkılar, türkülerle Organize Deri Sanayi Bölgesinde işçiler coşkuyla halaylar çektiler.

ÜİD-DER adına direniş alanında yapılan konuşmada, deri işçilerinin mücadele geleneğine dikkat çekildi. Kampana direnişçileri selamlandı. Deri-İş'in mücadelecisi bir sendika olduğuna değinildi. ÜİD-DER'in direnişçi işçilerin yanında olduğu hatırlatıldı ve işçilerin ortak ve birleşik mücadelesine vurgu yapıldı. Sonrasında sözü Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay aldı. Tay, yaptığı konuşmada, Kampana direnişinin sahipsiz olmadığını, birçok işçinin bu direniş sahiplendiğini söyledi ve şöyle devam etti: "İzmir'deki fabrika artık sendikalı oldu. Çoğunluk sağlandı ve yetki için başvuruldu. Bizi yıldırma başaramayacak. Şu an

burada olan ve dayanışmayı büyüten Ontex ve Legrand direnişçilerine, bu mücadelenin başından beri yanımızda olan ÜİD-DER'e teşekkür ediyorum ve her zaman onların yanında olacağımızı bilmelerini istiyorum." Yemek saatlerini direnişçi işçilere destek için gelecek geçiren deri işçileri sloganlar ve marşlar eşliğinde işyerlerine geri döndüler.

Sefaköy'de tiyatro ve müzik dinletisi

10 Temmuzda Sefaköy temsilciliğimizde, tiyatro çalışmalarına katılan genç arkadaşlarımızın hazırladığı güzel bir oyun izledik. Oyunun adı Kobay. Tiyatrocu işçi arkadaşlarımız bize, işsiz kalan işçilerin ilaç tekelleri tarafından denek olarak kullanılmasını, yapılan deneylerin işçiler üzerinde oluşturduğu ciddi hasarları, ölümleri trajikomik bir şekilde anlattılar.

Oyuna geçmeden önce müzik çalışmalarında yer alan genç arkadaşlarımızdan duygulu ezgiler dinledik. Oyunda geçen hikâye, halen uygulanmakta olan, "gönüllülük" yalanı ardına gizlenen tezgâhta, çaresiz işçilerin gerçek hikâyesidir. Bir gazetede "dolgun ücret" ilanını gören işsiz işçiler, nereye gittiklerini bilmeden yola düşerler. İlaç denemelerinde kullanılacaklarını orada öğrenirler. Başta tereddüt ederler ama reddetme lüksleri olmadığını hatırlarlar. Onlara imzalatılmak istenen sözleşmede "uygulanacak ilaçların etkilerinden kaynaklı yaşanacak sorunlardan firmamız mesuliyet kabul etmeyecektir" ifadesi yer almaktadır. İşçiler telaşlanır gibi olur ama işten atılma korkusuna kapılan, söylemek zorunda kalan "sağlık" görevlisi, o tür bir durumun daha önce yaşanmadığını söyleyerek ikna eder kurbanlarını. Burası can pazarıdır artık, şanslıysan sadece sağlığın bozulur. Oyunun devamını anlatmayalım.

Seyredenleri güldüren, üzen, öfkeliendiren bu oyun izleyen arkadaşlarımız tarafından dakikalarca alkışlandı. ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu Topluluğu oyunlarıyla bizlere ayna tutmaya devam ediyor. ■

Şike, Rüşvet, İhanet, Çürüme!

■ Gebze'den bir işçi

Sermayenin sahalarda oynanan futbol, devasa bir kâr kaynağına dönüşmüştür. Bu sömürü sistemine ait futbolun içinden eğlence, dostluk ve dayanışma dışında her şey fişkırmaktadır. Atılan şutlar, verilen paslar, yapılan ver-kaçlar veya goller devasa rantı ele geçirmek içindir. Medyadan siyaset dünyasına kadar futbol sadece futbol değildir! Oynanan doksan dakika içinde çürüyen kapitalizme ait her pisliği görmek mümkündür.

Futbol her şeyiyle kazanmak için yapılan bir yatırımdır. Büyük spor kulüpleri insanı, taraftarı, karşılaşmaları kısaca her şeyi daha fazla para kazanmak için organize ederler. Biz ekran başında veya statlarda “iyi oynayan kazansın” derken perdenin arkasında hileyle kazanan hep sermaye sınıfı oldu.

Bugünlerde basında yine şike konuşuluyor. Şampiyon Fenerbahçe yöneticileri ve Trabzon yöneticileri gözetiminde! Gazetecilerin, futbolcuların, başkanların ve hakemlerin şike içinde olduğu iddia ediliyor. Fenerbahçe

Spor Kulübü yöneticilerinden Nihat Özdemir, sahip olduğu Limak şirketiyle bir yandan Sabiha Gökçen Havalimanında işçilerin sendikalaşmasına engel oluyor, işçileri işten atıyor, diğer yandan Dersim’de baraj inşa ederek Dersimlilerin yerinden yurdundan edilmesine neden oluyor. Rahmi Koç’un oğlu Ali Koç ve askeri ihalelerin adamı Aziz Yıldırım yine FB yöneticileri olan sermayedarlardır. Hepsi sermaye peşinde koşan patronlardır.

Sermaye sahipleri bu oyunda çok deneyimlidirler. Onlar bir yandan işçileri sömürür diğer yandan rakiplerini batırmak için kıran kırana rekabet ederler. Bu oyunda şike, rüşvet, hile, dolandırıcılık ve mafya eksik olmaz. Futbolcuların renkli ve temiz formları, yeşil sahalarda ve havallı statlar pis kokuların üstünü örtmeye yetmiyor. Çürüyen kapitalizmde sermaye sınıfı baştan aşağı pislik içindedir.

Biz işçiler bu oyuna son vermeliyiz. İşçi sınıfının mücadelesi ve örgütlenmesi yeni bir dünyanın yaratılması içindir. Biz işçiler dostluk, dayanışma ve mücadelede birlik olmalı, golleri patronların kalelerine atmamızdır. ■

Kelepçe Fabrikasına Kelepçelendik

■ Aydınlı'dan bir kadın işçi

Ben İstanbul Tuzla Mermere Sanayi Sitesinde yer alan bir kelepçe fabrikasında iki aydır çalışmaktayım. Fabrikada çalışma koşullarımız o kadar zor ki adeta kelepçe fabrikasına kelepçelendik. Sabah saat sekizde işbaşı yapıyor, akşam saat altıda paydos etmemiz gerekirken gece yarısına kadar zorunlu fazla mesaiye bırakıyoruz. Fazla mesai yemeğimiz ufak bir parça peynir ve ekmele geçiştiriliyor. Sekiz saat çalıştığımız yetmiyormuş gibi bir de üzerine beş saat daha aralıksız çalıştırılıyor.

Her gün performans adı altında bir sayı veriliyor, o sayıyı çıkartmamız isteniyor. O sayıyı çıkartabilmek için tempolu çalışmak zorunda kalıyoruz. Bu da sağlık prob-

lemlerini getiriyor. Bel fıtığı çok yaygın. Psikoloji diye bir şey kalmamış. Bir gün bir işçi arkadaşım ile konuşurken bana küçük bir çocuğu olduğunu ve çocuğunu göremediğini anlatıyordu. Akşam o eve geldiğinde yatmış olduğunu, sabah çıkınca da daha uyanmadığını söylüyordu. Eğer böyle giderse çocuğunun bir gün annesine “bu adam kim” veya “amca” demesinden korkuyormuş.

Çocuğumuza ve ailemize daha çok zaman ayırabilmek ve iyi bir gelecek bırakmak için çok çalışmalıyız. Nasıl mı? İşveren nasıl ki bizden üretim için sayıyı artırmamızı istiyorsa ve bunun için uğraşıyorsa, çocuklarımızın geleceği için mücadeleciler işçi arkadaşlarımızın sayısını arttırmaya da aynı ölçüde çaba sarf etmeliyiz. ■

Bu Sefer de Biltek Patronu İşçileri Dolandırdı

■ Şarigazi'den bir metal işçisi

Ümraniye'de kurulu bulunan Biltek tekstil fabrikasında 130 kadar işçi çalışmaktaydı. Fabrika aynı zamanda Avrupa yakasında bulunan Karbel adındaki yaklaşık 2000 işçinin çalıştığı tekstil firmasının da taşeronluğunu yapmaktaydı. Son üç aydır işçilerin maaşını ödemeyen Biltek patronu ayrıca kuruluşundan bu yana yani 5 yıl boyunca hiçbir işçiye asgari geçim indirimi ödemiş. Aylarca paralarını alamayan işçilerin iş durdurması üzerine işçilerle toplantı yapan patron, işçilerin maaşını ödeyeceğini, bir kısmını o gün, kalanıysa hafta içinde vereceğini söylemiş. Patronun bu yalanına inanan işçiler ellerine sıkıştırılan 3-5 kuruşu alıp evlerine gitmişler. Pazartesi işbaşı yapmak için geldikleri fabrikada ise kapıları kapalı bulmuşlar. İşçilere ücretlerini ödeyeceğini söyleyen patron sırta kadem basmış.

Bu durum karşısında ne yapacaklarını bilemeyen işçiler önce Adliye'ye, ardından Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne gittiler. Ancak ne Adliye'de ne de Bölge Çalışma Müdürlüğü'nde hiçbir işlem yapılmadı. İşçilerin

şikâyet dilekçeleri bile alınmadı. Alacaklarının hesabını sormak için sonrasında ana firma olan Karbel'e giden işçiler burada da farklı bir muameleyle karşılaşmadılar. "Sizin patron bizi de dolandırdı, yapabileceğimiz bir şey yok, burada beklemeyin" denilerek adeta kovuldular. Fabrika önünde protesto eylemi yapan işçilere bir süre sonra Biltek'teki makinelerin icra memurları tarafından alındığına dair haber gelmesi üzerine işçiler apar topar fabrikaya geri döndüler. Ama ne yazık ki makinelerin götürülüşüne engel olamadılar. Kendilerine söylenen ise yasal olarak buna engel olamayacakları ve ancak patronu mahkemeye vererek belki yıllarca sürecek olan davanın sonuçlanmasını beklemeleri gerektiği oldu.

Hiçbir sonuç elde edemeyen işçiler haklı olarak öfkeliydi. Ancak yaşadıkları bu acı deneyim hak aramak için her şeyin elimizden gitmesini beklemeden hareket etmek gerektiğini göstermiş oldu onlara. Şayet daha en başından örgütlenerek ortak hareket edebilselerdi o zaman patronun bu oyunlarına gelmeyecek, tazminat dâhil bütün haklarını alabileceklerdi. ■

Kot İşçileri Çalışma Koşullarını Anlatıyor

■ Kırac'tan bir grup tekstil işçisi

Biz Ümit Kimya'da taşeron olarak çalışan işçileriz. Levi's, Cons ve Trend gibi büyük markalara çalışıyoruz, ama çalışma koşullarımız çok kötü. Çağrı üzerine çalışıyoruz. Yani iş olduğunda çağırıyorlar. Sigortasız, güvencesiz çalışıyoruz. İş güvenliğimiz yok. Çalıştığımız ortam çok tozlu ama klimalar çalışmıyor. Tozun içinde boğuluyoruz. Çalışma saatlerimiz belli değil. Bazen 12 saat çalışıyoruz, bazen sabahlıyoruz. Hafta tatilimiz bile olmuyor çoğu zaman. Bu kadar uzun süreler çalışmamıza rağmen paramızı alamıyoruz. Yemeklerimiz çok kötü. Biz de mecburen dışarıdan kendi paramızla yemek alıyoruz. Alıyoruz ama yemeklerimizi yiyebileceğimiz bir yemekhanemiz bile yok. Fabrikadaki yaş ortalaması 20-25 arası ve çoğumuz gurbetçiyiz. İşimizi kaybetme korkusundan sesimizi çıkaramıyoruz. Bu sorunları çözmek

istiyoruz ama nasıl çözeceğimizi bilmiyoruz.

Bu işyerinde birçok iş kazası da oluyor. Meselâ bir arkadaşımız 34 saat çalışmıştı ve çok yorgundu. Ama hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Sonra duyduk ki asansör boşluğundan aşağıya düşmüş ve ölmüş. Daha sonra da bir arkadaşımızın üstüne kimyasal madde döküldü, yandı. 6 ay tedavi gördü. Hâlâ da tam olarak iyileşmiş değil.

Biliyoruz ki bizim sorunlarımız diğer işçi kardeşlerimizin sorunlarıyla ortak. Buradan bütün işçi kardeşlerimize sesleniyoruz. Hepimizin iş koşulları aynı ve aynı sorunları yaşıyoruz. Artık bu duruma bir dur demenin zamanı gelmedi mi? İşyerlerinde birlik olup hakkımızı savunmamız gerekiyor. Biz sessiz kalırsak bu sorunlar devam edecek ve yeni sorunlar eklenip karşımıza çıkacak. İnanın ki işçi kardeşler, biz işçiler birlik olup haklarımızı savunursak bu sorunları alt edebiliriz. ■

İşçi Kız

Her akşam yorgun işten dönerken
Görürdüm onu yolumda ben
Düşürmüştü gönlüme bir sızı
O üzüm gözlü işçi kızı

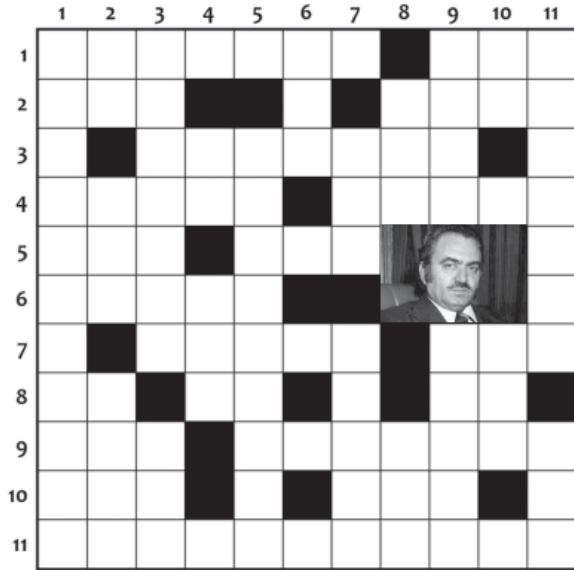
Ellerinde işten kalan iz var
Tütün işlemiş o parmaklar
Allıksız yanaklarıyla ağzı
İzmir narı gibi kırmızı

Benimle aynı işte çalışan
O genç kızın Ayşe'dir adı
Çok darbe yedik biz patronlardan
Nihayet bir gün grev patladı

Ayşe'yle geçtik grevin başına
Ayşe oldu kavga yoldaşı
Ve işte o gün Ayşe yoldaşla
Grev meydanında nişanlandık

O da bir işçi ben de bir işçi
Bir sınıfın evladımız biz
Gaye uğruna verip el ele
Kızıl bir ufka gitmekteyiz.

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. DİSK'in unutulmaz mücadeleci işçi önderi Kemal... Çayın renk ve koku bakımından istenilen duruma gelmesi.
2. Batı Anadolu köy yiğidi, zeybek. 33 madencinin 69 gün sonra yeraltından çıkartıldığı Latin Amerika ülkesi.
3. Özverili.
4. Bir yüzeyi temizleme işi. Japon kökenli, Yedi Samuray filmi-nin yönetmeni Kurosawa
5. Bir bağlaç. Bazı iskambil oyunlarında farklı renklerden iki benzer kartın bir arada bulunma durumu.
6. Yerel.
7. Başlama. Halk kitlelerini ezen Rus imparatorlarına verilen unvan.

8. Duman lekesi. İskambilde birli. Vilayet.
9. Tuzsuz beyaz peynir. Bakterinin üremesi sırasında bakteri zarından kıvrımlar yaparak meydana gelen mitokondri ben-zeri yapı.
10. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltılması. Futbol takımla-rının yarışma grubu.
11. Sömürgecilik, Elif Çağlı'nın bir kitabının adıden Emperyalizme.

Yukardan Aşağıya

1. İşçi Dayanışması'nın 3. sayfasında yer alan yazıda konu edilen, işyerlerinde işçileri savunma işi.
2. Sıkıntı ünlemi. Bir kalite belgesi. Bir müzik parçasının bir kişi tarafından söylenmesi veya çalınması.
3. Ani tepki. Bir kişiliği canlandıran oyuncunun söylemesi ve yapması gereken hareketlerin genel adı.
4. İlaç, merhem. Soy, cet.
5. Sporda dış saha.
6. Naz, işve
7. Bir yağış türü.
8. Deri ve tersane sektörünün yoğun olduğu İstanbul'da bir ilçe. Temiz. İngilizcede petrol.
9. İşlenerek kullanılır duruma getirilmiş hayvan postu. İz, hat.
10. Rütbesiz asker. Telefon sözü.
11. Basın ve yayın organlarına haber toplayan, bildiren veya yazan kimse. Tiyatroda sözsüz oyun.

Geçen Ayın Çözümü

Yıllık İzinler ve Haklarımız

Her yıl yaz mevsiminin gelmesiyle birlikte yıllık izinler gündemimize daha fazla girer. Uzayan iş saatlerinin üstüne bir de fazla mesailer binince posamız çıkartılır. Dinlenebilmek, uzun zamandır bir araya gelemediğimiz akrabalarımızı görebilmek için çoğu zaman yıllık iznimizi ipe çekeriz. Ama patronlar, yıllık izinleri işçilerin istediği şekilde değil de kendi istedikleri şekilde kullandırtmak istiyorlar. Bu nedenle bir yıllık yorgunluğu üzerimizden bir nebze de olsa atabileceğimiz yıllık izinlerimiz bölünür ve iç edilir. Oysa patronların buna hakkı yok. Yasalarda yer alan haklarımız da bu yöndedir. 4857 sayılı iş yasasında yıllık izin konusunun yasal çerçevesi çizilmiş, Çalışma Bakanlığının yayınladığı “Yıllık Ücretli İzin Yönetmeliği” de konuyu daha ayrıntılı biçimde ele almıştır.

4857 sayılı iş yasasına göre, **deneme süresi de dâhil olmak üzere işe başladığımız tarihten itibaren bir yılı doldurduğumuzda yıllık izin kullanma hakkını elde ederiz.** Kullanacağımız izin süreleri çalıştığımız yıl süresine bağlı olarak değişmektedir. Buna göre:

- 1 ilâ 5 yıl (5 yıl dâhil) çalışanlara 14 işgünü, 5 ilâ 15 yıl arası çalışanlara 20 işgünü, 15 ve daha üstü yıl çalışanlara ise 26 işgünü ücretli izin verilir. 18 ve daha düşük yaştaki işçiler ile 50 ve daha yukarı yaştaki işçilerin kullanacağı yıllık ücretli izin süreleri ise 20 işgününe kadar verilir.

Yıllık izin günlerine hafta tatili, genel tatil ya da ulusal bayram günleri dâhil edilmemiştir. Yıllık iznimizi kullanırken, izin süresine rastlayan hafta tatili, ulusal bayram ve genel tatil günlerini de izin sürelerimize ekleriz. Yıllık izin süreleri sendikali işyerlerinde toplu sözleşme ile artırılabilir. İzin sürelerini belirlenen günlerden daha az kullandıran patrona, her bir işçi için 219 lira para cezası kesilir.

Ayrıca iznimizi şehir dışında geçireceğimizi belgelendirerek işyerine bildirdiğimizde de, patron 4 güne kadar ücretsiz yol izni vermek zorundadır. Yıl içerisinde verilmiş bulunan ücretli ve ücretsiz izinler veya dinlenme ve hastalık izinleri yıllık izinden düşürülemez. İzin süremizde ücretimiz tam olarak ödenir ve kesinti yapılamaz. Yıllık izin dönemine ilişkin ücretimizin bir kısmı ya da tamamı, izne çıkmadan önce verilmek zorundadır. Ücretli izni eksik ödeyen patrona, bu durumda olan her bir işçi için 219 lira para cezası kesilir.

Yıllık izin bölünemez. Yani patron, işçinin onayını almadan yıllık iznimizi parça parça kullandıramaz. İşçinin rızası alınarak ve bir bölümü 10 günden az olmamak kaydıyla yıllık izin en çok üçe bölünebilir. İzin sürelerini kanuna aykırı bir biçimde bölen patrona bu durumda olan her bir işçi için 219 lira para cezası kesilir. Herhangi bir nedenle yıl içerisinde kullanılmayan izin hakkımız yok sayılamaz. O yıl içerisinde ya da sonraki yıl içinde kullandırılması gereklidir. Patronun hangi nedenle olursa olsun, işçinin hak kazandığı o yıla ait ya da geçmiş yıllara ait izin hakkını yok sayacak herhangi bir sözlü ya da yazılı uygulaması yasal değildir. İşçi, ücretli izin hakkından mahrum bırakılmaz. İş sözleşmesinin herhangi bir nedenle sona ermesi halinde, hak kazanıp da kullanmadığı yıllık izin sürelerinin ücreti tazminat hesabına dâhil edilerek işçiye ödenir.

Yıllık izinler, tatil yapmasak bile, tüm bir yılın yorgunluğunu atmanın, kendimizi kurulmuş bir robot gibi değil, insan gibi hissetmemizin bir vesilesidir. Çoğu zaman tempolu çalışmaktan, her geçen gün uzatılan iş saatlerinden dolayı yaşamı yalnızca çalışmak olarak görüyoruz. Hatta boş kaldığımızda ne yapacağımızı şaşırıyoruz. Fabrikalar, işyerleri evimizden daha çok zaman geçirdiğimiz yerler oluyor. İnsan olduğumuzu hissedebilmek, sevdiğimiz zaman ayırabilmek için örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka şansımız yok. Yıllık izin hakkımızdan vazgeçmeyelim, bu hakkımızı patronlara yedirtmemek için mücadele edelim. ■

Patronlar Çok Kazandıkça İşçiler de Çok Kazanır mı?

Patronlar işyerlerinde sık sık şu sözleri söylerler: “Hepimiz aynı gemideyiz”, “Biz bir aileyiz”, “Çok çalışın, çok kazanalım”, “Çok çalışın, maaşınıza zam alın”. Ancak bu sözler bir yalandan ibarettir. Çünkü işçiler çok çalıştıkça, kazanan hep patron olur. Patronların oyunlarına bilinçli bir şekilde tepki veremeyen işçiler de, çok çalıştıklarında günün birinde zengin olacaklarını düşünürler. Her geçen gün patronların yalanlarına yalanlar eklenir. Patronun sermayesi büyür ama işçiler yerinde saymaya devam eder. Yıllar geçer, patron sermayesine sermaye katar. Ama işçiler geçim sıkıntısı çekmeye devam ederler. İşçilerin alım gücü düşer, daha fazla yoksullaşır ve gelecek kaygıları büyür.

Makinelerin, tezgâhların başından, bantlardan tonlarca ürün geçer işçilerin ellerinden. Belki bir daha kapısından bile içeri giremeyeceği koca koca gökdelenler, saraylar inşa eder. Patronlar için devasa kârlar üretirken, kendileri için yoksulluk üretirler. İşçiler ne tiyatroya ne sinemaya ne konsere ne de tatile gidebiliyorlar. Çünkü tüm bu etkinlikler için paraları yoktur. Zaten vakitleri de yoktur. Uzayan iş saatleri, artan fazla mesailer karşısında işçiye yalnızca uyuyup dinleneceği vakit kalır. İşle ev arasında mekik dokuyarak geçen bir hayata mahkûm edilir. Akşamları ise televizyonun karşısında bir gün daha son bulur. Sosyal yaşantısı neredeyse kalmaz. Aslında pat-

ronların istediği tam da budur. Onlar işçilerin sürekli olarak çalışmasını ister. Verdikleri maaş da yalnızca kıt kanaat geçinmesine, yeni nesil işçi kuşakları doğurmasına yeter. Sırtında şaklayan işsizlik kırbağı, örgütsüzlük koşullarında işçilerin sessiz kalmasına neden olmaktadır.

Çalışma temposu sürekli hızlandırılır, çalışma koşulları daha da ağırlaştırılır. İşçiler hiç nefes almamacasına robot gibi çalışır. “Daha az laf, daha çok iş!”, “hadi, çabuk olun” sözleri sürekli olarak kulaklarda çınlar. Çay saatlerinin, yemek molalarının süresi her geçen gün daha da kısalır. Dinlenmeye vakit bile kalmaz. Fazla mesailerle iş saatleri sürekli olarak uzatılır. İşsiz kalma korkusuyla, fazla mesaiye kalmama gibi bir şans kalmaz işçinin. İşçilerin önüne iki seçenek konulur: Ya çok çalış ya da işsiz kal!

İşçiler çok çalışır, patron çok kazanır. Ama bu çok çalışma işçilerin işsiz kalmasının önüne geçemez. Özellikle de kriz dönemlerinde fatura yine işçilere kesilir. “Biz bir aileyiz”, “çok çalışın, çok kazanalım”, “hepimiz aynı gemideyiz” diyen patron, işçilerin gözünün yaşına bakmaz. Atılan işçiler işsizliğin yarattığı sorunlarla boğuşurken, işten atılmayan işçilerin iş yükü daha da artar. Üç kişilik iş bir işçinin sırtına yıkılır.

Patronlar sermayelerini büyütüp lüks içinde yaşarlarken, işçiler asgari ücrete talim ederler. Dünyanın tüm nimetlerini elleriyle yaratan işçiler, bir gün olsun insanca yaşayacak koşullara sahip olamazlar. Peki, işyerlerinde patronlar değil işçiler çalışırken, çarkları işçiler döndürürken, nasıl oluyor da patronlar bu zenginliği hak edebiliyorlar?

Patronlar sınıfının düzeni olan kapitalizm işçilere insanca bir yaşam sunmuyor, sunamaz da. İşçilerin çok çalışmakla zengin olmayacağını, her işçi kardeşimiz kendi yaşam deneyimine bakarak görebilir. Patronların bayatlamış yalanlarına kanmamanın yolu işçilerin örgütlenmesinden ve bilinçlenmesinden geçiyor. Çalışma ve yaşama koşullarını düzeltmek patronların istediği gibi çok çalışmakla değil çok mücadele etmekle olur. ■

